

Araguaia

amb el Bisbe Casaldàliga

Rivadeneyra, 6 - 10è

08002 BARCELONA

Tel. 93 317 61 77

Fax 93 412 53 84

correu electrònic: araguaia@pangea.org

CARTA N. 61 - MARÇ 2009

CARTA CIRCULAR DEL BISBE PERE

“AVUI JA NO TINC AQUESTS SOMNIS” DIU EL CARDENAL

El Cardenal Carlo M. Martini, jesuïta, biblista, que va ser arquebisbe de Milà i col·lega meu de Parkinson, és un religiós de diàleg, d'acollida, de renovació a fons tant de l'Església com de la Societat. En el seu llibre de confidències i confessions *Col·loquis nocturns a Jerusalem*, diu: «Abans tenia somnis sobre l'Església. Somiava amb una Església que fa camí en la pobresa i en la humilitat, que no depèn dels poders d'aquest món; a la que se li arrenqués d'arrel la desconfiança; que donés espai a la gent que pensa més obertament, que donés ànims, en especial, als que se senten petits i pecadors. Somiava amb una Església jove. Avui ja no tinc aquets somnis». Aquesta afirmació categòrica de Martini no és, no pot ser, una declaració de fracàs, de decepció eclesial, de renúncia a la utopia. Martini continua somiant, tanmateix, amb el Regne, que és la utopia de les utopies, un somni del mateix Déu.

Ell, i milions de persones a la Església, somiem amb “l'altra Església possible” al servei de «l'altre món possible». I el cardenal Martini és un bon testimoni i un bon guia en aquest camí alternatiu; ho ha demostrat.

Tant a l'Església (l'Església de Jesús que són diverses Esglésies) com a la Societat (que són diversos pobles, diverses cultures, diversos processos històrics) avui més que mai hem de radicalitzar la recerca de la justícia i de la pau, de la dignitat humana i de la igualtat en l'alteritat, del veritable progrés dins de l'ecologia profunda. I com diu Bobbio «hem d'instalar la llibertat en el cor mateix de la igualtat»; avui amb una visió i una acció estrictament mundials. És l'altre globalització, la que reivindiquen els nostres pensadors, els nostres militants, els nostres màrtirs, els nostres afamats...

La gran crisi econòmica actual és una crisi global de Humanitat que no es resol amb cap tipus de capitalisme, perquè no hi cap un capitalisme humà; el capitalisme continua sent homicida, ecocida, suïcida. No hi ha manera de servir simultàniament al déu dels bancs i al Déu de la Vida, conjugar la prepotència i l'usura amb la convivència fraterna. La qüestió axial és: ¿Es tracta de salvar el sistema o es tracta de salvar la Humanitat? A grans crisis, grans oportunitats. En la llengua xinesa la paraula *crisi* es desdobra en dos sentits: *crisi* com a *perill*, crisi com a *oportunitat*.

A la campanya electoral dels Estats Units es va enarborar repetitivament «el somni de Luther King» amb la intenció d'actualitzar aquest somni; i, amb ocasió dels 50 anys de la convocatòria del Vaticà II, s'ha recordat, amb nostàlgia, el *Pacte de les Catacumbes de l'Església serventa i pobre*. El 16 de novembre de 1965, pocs dies abans de la clausura del Concili, 40 Pares Conciliars varen celebrar l'Eucaristia a les catacumbes romanes de Domitila, i firmaren el *Pacte de les Catacumbes*. Dom Hélder Câmara, el centenari del qual celebrem aquest any, era un dels principals animadors del grup profètic. El Pacte en els seus 13 punts insisteix en la pobresa evangèlica de l'Església, sense títols honorífics, sense privilegis i sense ostentacions mundanes; insisteix en la col·legialitat i en la corresponsabilitat de l'Església com a Poble de Déu, i en l'obertura al món i en l'acolliment fraterne.

Drets Humans - Poble de Déu - Tercer Món - Ecologia - Ecumenisme

Avui, nosaltres, en l'agitada conjuntura actual, professem la vigència de molts somnis, socials, polítics, eclesials, als que de cap manera podem renunciar. Seguim rebutjant el capitalisme neoliberal, el neoimperialisme del diner i de les armes, una economia de mercat i de consumisme que condemna a la pobresa i a la fam a una gran majoria de la Humanitat. I seguirem rebutjant tota discriminació per motius de gènere, de cultura, de raça. Exigim la transformació substancial dels organismes mundials (ONU, FMI, Banc Mundial, OMC...) Ens comprometem a viure una «ecologia profunda i integral» promovent una política agrària-agrícola alternativa a la política depredadora del latifundi, del monocultiu, de l'agrotòxic. Participarem a les transformacions socials, polítiques i econòmiques, per una democràcia d'«alta intensitat».

Com Església volem viure, a la llum de l'Evangelí, la passió obsessiva de Jesús, el Regne. Volem ser Església de l'opció pels pobres, comunitat ecumènica i macro ecumènica també. El Déu en qui creiem, l'Abbà de Jesús, no pot ser de cap manera causa de fonamentalismes, d'exclusions, d'inclusions absorbents, d'orgull proselitista. Prou ja de fer del nostre Déu l'únic Déu vertader. «El meu Déu ¿em deixa veure a Déu?». Amb tot els respectes per l'opinió del Papa Benet XVI, el diàleg interreligiós no tan sols és possible, sinó que és necessari. Farem de la corresponsabilitat eclesial l'expressió legítima d'una fe adulta. Exigirem, corregint segles de discriminació, la plena igualtat de la dona a la vida i en els ministeris de l'Església. Estimularem la llibertat i el servei reconegut dels nostres teòlegs i teòlogues. L'Església serà una xarxa de comunitats que preguen, servidores, profètiques, testimonis de la Bona Nova: una Bona Nova de vida, de llibertat, de comunió feliç. Una Bona Nova de misericòrdia, d'acollida, de perdó, de tendresa, samaritana a la vora de tots els camins de la Humanitat. Seguirem fent que es visqui en la pràctica eclesial l'advertiment de Jesús: «No serà així entre vosaltres» (Mt 21, 26). Que l'autoritat sigui servei. El Vaticà deixarà de ser un Estat i el Papa no serà més cap d'Estat. La Cúria haurà de ser profundament reformada i les Esglésies locals conrearan la inculturació de l'Evangelí i la ministerialitat compartida. L'Església es comprometrà, sense por, sense evasions, amb les grans causes de la justícia i de la pau, dels drets humans i de la igualtat reconeguda de tots els pobles. Serà profecia d'anunci, de denúncia, de consolació. La política viscuda per tots els cristians i cristianes serà aquella «expressió més alta de l'amor fratern» (Pius XI).

Ens neguem a renunciar a aquests somnis encara que puguin semblar quimera. «Encara cantem, encara somiem». Ens atenem a la paraula de Jesús: «He vingut a calar foc a la terra i com voldria que ja estigués encesa» (Lc 12, 49). Amb humilitat i coratge, en el seguiment del Crist, mirarem de viure aquests somnis en el cada dia de les nostres vides. Continuarà havent crisi i la Humanitat, amb les seves religions i les seves esglésies, continuarà sent santa i pecadora. Però no faltaran les campanyes universals de solidaritat, els Fòrums socials, les Vies Campesinas, els Moviments populars, les consultes dels SenseTerra, els pactes ecològics, els camins alternatius de la Nostra Amèrica, les Comunitats Eclesials de Base, els processos de reconciliació entre *el Shalom i el Salam*, les victòries indígenes i afro i, en tot cas, un cop més, i sempre «jo m'atenc al que ja és dit: l'Esperança».

Cadascú i cadascuna a qui pugui arribar aquesta circular fraterna, en comunió de fe religiosa o de passió humana, rebi una abraçada de la mida d'aquests somnis. Els vells encara tenim visions, diu la Bíblia (Jl 3,1). Vaig llegir fa alguns dies aquesta definició: «La vellesa és una mena de postguerra», no necessàriament una claudicació. El Parkinson és tan sols un contratemps del camí i continuem Regne endins.

Pere Casaldàliga
Circular 2009

“ON NO HI HA UTOPIA NO HI HA FUTUR”

Entrevista al Bisbe Pere, publicada al semanari Brasil do Fato el mes de gener passat.

Per en Pere Casaldàliga, tan sols la construcció d'un sol món (i no dos o tres o quatre) podrà salvar la Humanitat. Segons ell, és utopia, però una utopia “necessària com el pa de cada dia”

Nilton Viana, de Redacció

En Pere Casaldàliga, ha estat una veu ferma en la defensa de que, per un socialisme nou la utopia continua. I aclareix: la utopia de la que parlem, la compartim amb milions de persones que ens han precedit, donant, fins i tot, la seva sang, i amb milions que avui viuen i lluiten i marxen i canten. Per ell, aquesta utopia està en construcció, som obrers de la utopia.

Tot i convivint amb el “germà Parkinson” com ell mateix defineix a la malaltia de Parkinson, carinyosament ens va respondre a les nostres preguntes. I, en aquesta entrevista a Brasil de Fato, Casaldàliga parla de “l'absurd criminal de constituir la societat en dues societats de fet: l'oligarquia privilegiada, intocable, i tota la immensa resta d'humanitat abocada a la fam, al sense-sentit, a la violència embogida”. Defensa que, avui, tan sols la participació activa i pionera, de moviments socials pot rectificar el rumb d'una política de privilegi per uns pocs i d'exclusió per la desesperada majoria. I adverteix: el latifundi continua sent un pecat estructural al Brasil i en tota la Nostra Amèrica.

Brasil de Fato – Com heu vist la devastadora crisi que ja afecta tots els països i principalment la classe treballadora?

Pere Casaldàliga – Amb molta indignació i revolta, amb una sensació d'impotència i al mateix temps la voluntat radical de denunciar i combatre els grans causants d'aquesta crisi. Ens oblidem massa fàcilment que la crisi és provocada, de manera fonamental, pel capitalisme neoliberal. Irrita veure governants i tota l'oligarquia justificant que les economies nacionals han de servir al capital financer. Els pobres, han de salvar economicament als rics. Els bancs substitueixen la cistella de la família, les carteres de l'escola, els equips dels hospitals...

Jo comentava ahir (19 de desembre) amb uns companys de missió que l'allau d'aturats

acabarà justificant una allau d'atracs, per desesperació. Està creixent cada dia més l'absurd criminal de constituir la societat en dues societats de fet: l'oligarquia privilegiada, intocable, i tota la immensa resta d'humanitat abocada a la fam, al sense-sentit, a la violència embogida. Es tanquen les empreses, quan no aconsegueixen un lucre voraç, i es tanca el futur d'un treball digne, d'una societat veritablement humana.

Com analitzeu el paper dels moviments socials davant de la conjuntura actual?

Ja fa temps que, sobretot en en Tercer Món (concretament en el nostre Brasil, i en la Nostra Amèrica), es proclama per científics socials i dirigents populars que, avui, només la participació activa, pionera, de moviments socials pot rectificar el rumb d'una política de privilegi per uns pocs i d'exclusió per la desesperada majoria. Els partits i els sindicats tenen encara el seu paper; l'han de conservar o reivindicar. Sindicat i partit són mediacions polítiques indispensables; però el moviment social organitzat, present en el dia dia del poble, és sempre més urgent, com una espècie d'“avanguardia col·lectiva”.

Davant d'aquest escenari, en la vostra avaluació, quines són les alternatives per als pobres del món avui?

L'alternativa és creure que “Un Altre Mon és Possible”, i entregar-se individualment i en comunitat o grup solidari i anar fent real aquest “món possible”. El capitalisme neoli-

beral, és arrel d'aquesta crisi i només hi ha un camí perquè la justícia i la pau regnin en el món: socialitzar les estructures contestant la desigualtat socioeconòmica, l'absolutització de la propietat i la pròpia existència d'un Primer Món i un Tercer Món, per anar construint un sol Món, igualitari i plural. Amb freqüència responc als periodistes i amistats dels Primer Món que tan sols la construcció d'un sol món (i no dos, o tres o quatre) podrà salvar la humanitat. És utopia, una utopia "necessària com el pa de cada dia". On no hi ha utopia no hi ha futur.

El més de gener el Movimento dos Trabalhadores Rurais Sem Terra (MST) compleix 25 anys. Com incansable defensor dels pagesos pobres i inspirador del moviment, de quina manera veieu la lluita per la terra?

L'MST compleix, doncs, els seus 25 anys de lluita, d'aixada, de poesia, de profecia al peu de la carretera i del carrer. Segons molts analistes l'MST està sent el moviment popular millor organitzat i més eficaç. Sap molt bé l'MST que "la terra és més que terra", i per això s'està tornant, pertinaç, esperançat, en la conquesta comunitària de la terra, en l'educació de qualitat, en la salut per a tothom, en una actitud permanent de solidaritat, en col·laboració gratuïta i fraterna amb tots els altres moviments populars.

Quin missatge donarieu avui pels milers de treballadors i militants del MST escampats per tot el país?

Els 25 anys del MST són una data a celebrar, per donar gràcies al poble de la terra i al Déu de la terra i de la vida, reafirmant els principis que encapçalen l'objectiu i la pràctica del MST. Recordant la paraula de Jesús de Natzaret: "no podeu servir a Déu i al diner"; no podeu servir al latifundi i a la reforma agrària. El latifundi continua sent un pecat estructural al Brasil i a tota la Nostra Amèrica.

Vos heu dit que "Per un socialisme nou, la utopia continua" Quins han de ser els camins (o el camí) per seguir en la construcció d'aquest socialisme nou i garantir sempre que la utopia continui?

Que l'MST continui sent un abanderat d'aquest "socialisme nou" i d'una veritable reforma agrària i agrícola, inserit en la Via Campesina, en la recerca i en la forma d'una nova Amèrica. Que mantingui viva i productiva d'esperança la memòria dels nostres màrtirs, sang fecunda, els millors companys i companyes de la caminada. Que segueixi ocupant, plantant, cantant, contestant, amb aquella esperança que no falla perquè té , fins i tot, la garantia del Déu de la Terra, de la Vida , de l' Amor.

CAMPANYA 2009

CAP A UN NOU SOCIALISME: LA UTOPIA CONTINUA...

Com ja ve sent costum el tema de la nostra campanya d'enguany és el mateix que el de l'agenda llatinoamericana. És per això que, per presentar-vos el tema de la campanya ,ens ha semblat adient fer-vos arribar (pels qui encara no la tingueu) la introducció que en Pere Casaldàliga fa de l'agenda d'enguany.

La nostra Agenda va néixer, i ha caminat sempre, amb la llum i sota l'estímul de la Utopia. Una Utopia indefinida en els seus contorns i en la seva hora, però irrenunciable des del nostre compromís envers l'humanisme integral.

Cada any, l'Agenda, també ha tingut un tema central, tractat per especialistes que l'aborden des d'angles diferents. Els temes han estat majors, ambiciosos, com el diàleg intercultural, la comunicació, la democràcia, la política, el món indígena, les migracions, el deute

extern, la Patria Gran... Temes majors, dic, perquè engloben persones i pobles, el nostre Continent i el Tercer Món, la solidaritat del Primer Món i la transformació de les institucions internacionals.

Tema major, urgent i conflictiu, ha estat el de la darrera edició, 2008: la política que s'ha mort o que s'ha de morir, i una política (altra), de justícia, d'igualtat, de dignitat, plural en realitzacions concretes i autènticament mundial afrontant la perversa mundialització del capita-

lisme neoliberal.

Fa segles que la humanitat ha anat forjant mediacions per tal de realitzar la política, conflictivament, temptejant, en experiències històriques, a vegades contradictòries i fins i tot inhumanes.

Parlar de política era lògicament parlar de ciutadania, de participació corresponsable, de sistemes de govern, de partits. En aquesta Agenda del 2009 volem avançar, amb franquesa d'aventura, preguntant-nos sobre la mediació sistemica per a una política veritablement humana i mundial. Avui el rei està despulpat. El Tercer Món, sobretot, ha experimentat amargament la inequitat d'aquest sistema homicida i ecocida que és el capitalisme, ara neoliberal i global. "El sistema neoliberal -pondera Mário Soares- està donant senyals manifestos d'esgotament i d'incapacitat; és exigible un nou ordre mundial". Amb indignació, amb nostalgia, recolzats per tant de somni, lluita i sang, responent a la dignitat ferida de la majoria humana, ens en tornem cap al socialisme: un socialisme nou, ens diu el títol d'aquesta Agenda. Perque, evidentment, no es tracta pas de repetir assaigs que han acabat, moltes vegades en decepció, en violència, en dictadura, en pobresa, en mort. No es tracta pas de "mirar enrere amb ira" ni de tornar a models superats. Es tracta de revisar, d'aprendre del passat, d'actualitzar, de no conformar-se i per això mateix, de viure, avui i aquí, localment i globalment, la sempre nova Utopia. El subtítol de l'Agenda afirma categòricament que la Utopia continua, que no és pas una quimera sinó un repte. Per això ens preguntem com anem d'Utopia. Preocupats per la construcció diària de la política com a art d'allò possible, perdem de vista allò que sembla impossible i tanmateix és necessari? Ens hem de conformar amb escollir governs més o menys d'esquerres i continuar, submissos o derrotats, dins del sistema capitalista de dreta? Que en queda de la vella disjuntiva capitalisme-socialisme? No falta pas qui afirmi que ja ha passat l'hora de les dretes i les esquerres. A aquesta afirmació l'humorista li respon: "Que no hi hagi dreta ni esquerra, no vol pas dir que no hi hagi un dalt i un baix"; "els que tenen i els que no tenen", com diria Cervantes. Ja no és possible el socialisme? Hem arribat tard? No continua essent la Utopia "necessaria com el pa de cada dia"?

Però quin socialisme o socialismes? Advocuem per un socialisme nou. Amb la novetat d'una demopocràcia radicalitzada, universal, econòmica, social i cultural. "No hi haurà socialisme -afirma Boaventura de Sousa Santos- però sí socialismes. Tindran en comú el reconèixer-se en la definició de socialisme com a democràcia sens fi".

L'Agenda ens pregunta: quins canvis hem experimentat en funció de les lliçons que ens ha donat la història? Quines actituds, quines accions cal esperar avui d'una militància socialista? Ningú neix socialista: el socialista es fa. De manera personal i comunitària. Hi ha valors referencials, això sí, que són els pilars mestres del socialisme nou: la dignitat humana, la igualtat social, la llibertat, la corresponsabilitat la participació, la garantia d'aliment, salut, educació, vivenda, feina, l'ecologia integral, la propietat relativitzada perque sobre seu pesa una hipoteca social.

"No hi ha pas cap estructura socialista- insisteix Frei Betto- que produeixi, per efecte mecànic, persones de taranna generós, obertes a compartir, si no s'adopta una pedagogia capaç de promoure, de manera permanent, la superació moral, capaç de fer del socialisme el nom polític de l'amor". "És il·lusió voluntarista -adverteix Wladimir Pomar- establir formes rígides per a les transformacions necessàries i per a la radicalització de la democràcia... Elles, les transformacions, depenen de molts de factors que transcendeixen el nostre senzill desig i demanen temps i suor. Sense una visió clara al respecte qualsevol socialisme corre el risc de patir tant cap al democratisme caòtic com cap a l'autoritarisme". Evidentment un socialisme que en mereixi el nom, rebutja, per definició, qualsevol dictadura i qualsevol

imperialisme i, també, qualsevol democràcia que només sigui formal.

Agustí de Semir constata que “conegudes les trampes de la democràcia n’hi ha molts que se situen fora del sistema i parlen de treballar en xarxa. Fan la lluita des d’un altre punt de partença, amb fóruns socials, ocupació de terra, acollida d’emigrants, mitjans de comunicació alternatius, etc. Treballar en xarxa significa fer-ho d’una manera horitzontal però coordinada, créixer des de sota i de forma descentralitzada, alimentar l’autogestió i l’acció directa”.

“Socialisme, per tant, -afirma Paul Singer- vol dir una economia organitzada de manera que qualsevol persona o grup de persones pugui accedir a crèdits per a poder adquirir els mitjans de producció que li calen per desenvolupar les activitats que triï”. Aixó implica, evidentment, l’eliminació de la pobresa, de l’exclusió social..”.

El sociòleg François Houtart proposa quatre principis-objectius per a un nou socialisme:

- Prioritat d’un ús renovable dels recursos naturals. “”
- Predomini del valor d’ús per sobre del valor de canvi. _
- Participació democràtica en tots els sectors de la vida col·lectiva.
- Interculturalitat.

La Utopia continua, malgrat tots els malgrats. Escandalosament desactualitzada en aquesta hora de pragmatisme, de productivitat sense parar, de postmodernitat escarmentada. La Utopia, de la qual parlem, la compartim amb milions de persones que ens han precedit; donant fins i tot la sang, i amb milions que avui viuen i lluiten i marxen i canten. Aquesta Utopia està en construcció; som obrers de la Utopia. La proclamem i la fem; és do de Déu i conquesta nostra. Amb aquesta “agenda utòpica” a la mà i al cor, volem “donar raó de la nostra esperança”; anunciem i intentem viure, amb humilitat i amb passió, una esperança coherent, creativa, subversivament transformadora.

PERE CASALDÀLIGA

NO PAGAREM PER LA CRISI: QUE LA PAGUIN ELS RICS

DECLARACIÓ DE L’ASSEMBLEA DELS MOVIMENTS SOCIALS AL FÒRUM SOCIAL MUNDIAL

Per a fer front a la crisi són necessàries alternatives anticapitalistes, antiracistes, antiimperialistes, feministes, ecològiques i socialistes.

Els moviments socials del món ens hem reunit amb ocasió del 9è FSM a Belem, a l’amazonia on els pobles resisteixen a la usurpació de la naturalesa, els seus territoris i la seva cultura.

Som a l’Amèrica Llatina a on, a les darreres dècades, s’ha donat el retrobament entre els moviments socials i els moviments indígenes que, des de la seva cosmovisió, qüestionen radicalment el sistema capitalista i, en les darreres dècades, ha conegut lluites socials molt radicals que van conduir al derrocament de governs neoliberals i al resorgiment de governs que han dut a terme reformes positives com la nacionalització de sectors vitals de l’economia i reformes constitucionals democràtiques.

En aquest context, els moviments socials d’Amèrica llatina han actuat de manera encertada: recolzar les polítiques positives que adopten els governs, mantenint la seva independència i la seva capacitat de crítica respecte d’ells. Aquestes experiències ens ajudaran a reforçar la ferma resistència dels pobles contra la política dels governs, de les grans empreses i dels banquers que estan descarregant els efectes d’aquesta crisi sobre les esquenes de les i els oprimits.

En l’actualitat els moviments socials a escala planetària afrontem un desafiament d’abast històric. La crisi capitalista internacional que impacta a la humanitat s’expressa en diferents plans: és una crisi alimentària, financera, econòmica, climàtica, energètica, migratòria..., de civilització, que ve del bracet de la crisi de l’ordre i les estructures polítiques internacionals.

Ens trobem davant d'una crisi global provocada pel capitalisme que no té sortida dins d'aquest sistema. Totes les mesures adoptades per sortir de la crisi tan sols busquen socialitzar les pèrdues per assegurar la supervivència d'un sistema basat en la privatització de sectors estratègics de l'economia, dels serveis públics, dels recursos naturals i energètics, la mercantilització de la vida i l'explotació del treball i de la natura, així com la transferència de recursos de la periferia al

centre i dels treballadors i treballadores a la classe capitalista.

Aquest sistema es regeix per l'explotació, la competència exacerbada, la promoció de l'interès privat individual en detriment del col·lectiu i l'acumulació frenètica de riquesa per un grapat de rics. Genera guerres sagnants, alimenta la xenofòbia, el racisme i els extrems religiosos; aguditza l'opressió de les dones i incrementa la criminalització dels moviments socials. En el quadre d'aquestes crisi, els drets dels pobles són negats de manera sistemàtica.

L'agressió salvatge del govern israelià contra el poble palestí, violant el dret internacional,

constitueix un crim de guerra contra la humanitat i un símbol d'aquesta negació que també pateixen altres pobles del món.

Per a fer front a aquesta crisi és necessari anar a l'arrel dels problemes i avançar el més ràpidament possible cap a la construcció d'una alternativa radical que erradiqui el sistema capitalista i la dominació patriarcal.

Ens cal construir una societat basada en la satisfacció de les necessitats socials i el respecte dels drets de la natura, així com la participació popular en un context de plenes llibertats polítiques.

Ens cal garantir la vigència de tots els tractats internacionals sobre els drets civils, polítics, socials i culturals (individuals i col·lectius), que són indivisibles.

En aquest camí hem de lluitar, impulsant la més àmplia mobilització popular, per una sèrie de mesures urgents com:

- La nacionalització de la banca sense indemnització i sota control social.
- La reducció del temps de feina sense reducció del salari.
- Mesures per garantir la soberania alimentària i energètica.
- Posar fi a les guerres, retirar les tropes d'ocupació i desmantellar les bases militars estrangeres.
- Reconèixer la sobirania i autonomia dels pobles, garantint el dret a l'autodeterminació.
- Garantir el dret a la terra, territori, treball, educació i salut per a tots i totes.
- Democratitzar els mitjans de comunicació i de coneixement.

El procés d'emancipació social que persegueix el projecte ecologista, socialista i feminista dels segle XXI aspira a alliberar la societat de la dominació que exerceixen els capitalistes sobre els grans mitjans de producció, comunicació i serveis, recolzant formes de propietat d'interès social: petita propietat territorial, familiar, propietat pública, cooperativa, comunal, col·lectiva...

Aquesta alternativa ha de ser feminista perquè resulta impossible construir una societat basada en la justícia social i la igualtat de drets si la meitat de la humanitat és oprimida i explotada.

Per últim ens comprometem a enriquir el procés de la construcció de la societat basada en el "bon viure" reconeixent el protagonisme i l'aportació dels pobles indígenes.

Els moviments socials estem davant d'una ocasió històrica per a desenvolupar iniciatives d'emancipació a escala internacional. Tan sols la lluita social de masses pot treure el poble de la crisi. Per a impulsar-la és necessari desenvolupar un treball a base de conscienciació i mobilització.

El desafiament per als moviments socials és aconseguir la convergència de les mobilitzacions globals a escala planetària i reforçar la nostra capacitat d'acció afavorint la convergència de tots els moviments que cerquen resistir totes les formes d'opressió i explotació.

Per aconseguir-ho ens comprometem a:

- Desenvolupar una setmana d'acció global contra el capitalisme i la guerra del 28 de març al 4 d'abril de 2009.
- Mobilització contra el G-20 el 28 de març.
- Mobilització contra la guerra i la crisi el 30 de març.
- Dia de solidaritat amb el poble palestí impulsant el boicot, les desinver-

sions i sancions contra Israel, el 30 de març.

- Mobilitzacions contra l'OTAN en el seu 60è aniversari el 4 d'abril.
- Enfortir les mobilitzacions que des envolupem anualment:
- Dia internacional de la dona el 8 de març
- Dia internacional de la lluita camperola el 17 d'abril.
- Dia internacional dels treballadors i treballadores el 1 de maig.
- Mobilització global de lluita per la mare terra contra la colonització i la mercantilització de la vida.
- Impulsar les agendes de resistència contra la cumbre del G-8 a Cerdanya. La cimera climàtica a Copenhague la cimera de les Amèriques a Trinitat i Tobago ...

Hem de respondre a la crisi amb solucions radicals i iniciatives emancipatòries.

Cal que acabi aquesta vergonyosa impunitat. Els moviments socials reafirmen aquí el seu recolzament actiu al poble palestí així com totes les accions dels pobles del món contra l'opressió.

«EN EL MARC DELS ACTES PER CELEBRAR EL DIA INTERNACIONAL DE LA LLUITA PAGESA»

US CONVIDEM A LA XERRADA:

BRASIL, LA LLUITA PER LA SOBIRANIA ALIMENTÀRIA FRONT L'AGRONEGOCI

Per ANTONIO CANUTO

Secretari de la Coordinació Nacional de la Comissió Pastoral de la Terra (CPT), periodista, responsable de l'àrea de comunicació.

Treballà 26 anys a la Prelazia de São Félix do Araguaia.
Editor de "Conflitos no Campo Brasil" publicació anual CPT.

DIJOUS 23 D'ABRIL A LES 19,30 H.

Sala d'actes del Centre d'Estudis Pastorals.

C. Rivadeneyra, 6 3er

(al costat de pl. Catalunya) Barcelona

***Organitza: As. Araguaia amb el Bisbe Casaldàliga
Comité de Suport al Moviment Sem Terra (MST) de Barcelona***

Araguaia
amb el Bisbe Casaldàliga

**Comitè Suport MST
Barcelona**